

Jennifer Close

Wit is het nieuwe zwart

De regels van het leven

Isabella's zus Molly had bij haar trouwen tien bruidsmeisjes in bij elkaar passende kuitlange, blauwe bloemetjesjurken van Laura Ashley. Volgens Isabella was er geen mooiere bruiloft mogelijk. Ze was twaalf.

'Mooier dan prinses Diana,' zei haar moeder die ochtend tegen Molly terwijl ze haar hielp met aankleden.

'Ik heb meer haarspeldjes nodig,' antwoordde haar zus.

Isabella zat op het bed met haar haren in een strakke, Franse vlecht. Eerder die ochtend had de kapper haar haren naar achteren getrokken en ingevlochten, er gipskruid in gestoken en er een hele bus haarlak over leeggespoten. Van opzij gezien leek het of er een plant uit haar hoofd groeide. Ze raakte het steeds zachtjes aan om zeker te weten dat de vlecht er nog zat, en telkens weer was ze er verbaasd over hoe stijf haar haren waren.

'Isabella,' zei Molly, 'als je aan je haar blijft zitten, verpest je het.' Isabella legde haar hand in haar schoot en keek hoe Molly haar eigen stijve kapsel opbolde. Molly staarde naar zichzelf in de spiegel tot haar gezicht wit wegtrok. 'Ik voel me raar,' zei ze. 'Een beetje misselijk.'

Isabella ging naar beneden, waar ze haar moeder als een bezetene zag rondrennen en haar vader met kordate pas deed alsof hij druk bezig was zodat niemand tegen hem zou gaan gillen. 'Molly denkt dat ze gaat overgeven,' kondigde ze aan. Haar moeder holde met twee treden tegelijk de trap op naar Molly. Haar

vader schonk haar een glimlachje waarbij zijn tanden bedekt bleven en beende voort.

De familie Mack bereidde zich al meer dan een jaar voor op deze bruiloft. Het was het enige waarover werd gesproken, het enige waaraan werd gedacht. Zo langzamerhand werd het vervelend. Isabella's ouders wilden alles perfect hebben. Ze hadden het houtwerk van het huis opnieuw laten schilderen en de tuin laten opknappen. 'Wat heeft het voor zin?' vroeg Isabella. 'Niemand ziet het huis.' Haar ouders schudden slechts hun hoofd en Molly sloeg haar ogen ten hemel.

Isabella's vader en moeder gingen op dieet. Ze wandelden elke ochtend en 's avonds aten ze vis. Wanneer Isabella's vader een steak bestelde of boter op zijn brood smeerde, schudde haar moeder haar hoofd en zei: 'O, Frank.'

'Wat maakt het uit?' vroeg Isabella. 'Naar jullie kijkt toch niemand.' Zodra ze het had gezegd, voelde Isabella zich schuldig. Ze had zich niet gerealiseerd hoe gemeen het klonk totdat ze de woorden had uitgesproken, iets wat de laatste tijd wel vaker gebeurde. Het verbaasde Isabella, het gemak waarmee ze lelijk kon doen.

Isabella's moeder hing de trouwfoto in de hal. Het was het eerste wat mensen zagen als ze bij de Macks binnenkwamen. Wanneer je er een snelle blik op wierp, was het slechts een waas van blauwe jurken en volumineuze kapsels. Naarmate de jaren verstrekken, begon het eruit te zien als iets wat je in een tijdschrift kon tegenkomen, in een artikel met de titel 'Modemissers van begin jaren negentig.' Zelfs de gezichten op de foto leken te veranderen. De bruidsmeisjes kregen een beschaamde blik omdat ze in dergelijke blauwe jurken waren betrapt. Maar ze konden er niets aan doen. Ze zaten gevangen, ingelijst voor het oog van de wereld.

'Wow,' zeiden Isabella's vriendinnen als ze de foto zagen.

'Vertel mij wat,' zei Isabella. 'Echt monsterlijk.'

Voordat Isabella naar New York verhuisde, moest ze van haar moeder haar kast uitmesten. ‘Er zitten dingen bij die je in geen jaren hebt gedragen,’ zei ze. ‘We mesten hem uit, dan breng ik alles naar het Leger des Heils.’ Ze zei het met uitgelaten stem, alsof het een leuk klusje betrof. ‘Je zult je een stuk beter voelen als het achter de rug is.’

‘Dat betwijfel ik ten zeerste,’ zei Isabella.

Isabella liet oude notitieboekjes en schoenen door haar handen gaan. Ze gooide t-shirts van sportteams van de middelbare school en collages van de basisschool weg. Achter in haar kast vond ze de blauwe bloemetjesdraak. In het echt was hij nog erger. Isabella dacht dat de kleur door de jaren heen verbleekt zou zijn, maar die was nog net zo helder als eerst. Ze hield hem omhoog en bracht hem toen naar de verkleedkast in de speelkamer. Misschien zouden haar nichtjes het leuk vinden om ermee te spelen. Ze stopte hem bij de piratenkostuums en prinsessenjurken en dacht er verder niet meer aan.

New York was druk in september, alsof iedereen na de luie zomer haast had om weer te beginnen met het echte leven. Isabella hield van het gevoel, het rondrazen, en ze liet zich meevoeren over de trottoirs. Ze liep snel, draafde mee met de massa, alsof ze ook iets belangrijks ging doen, alsof ze deel uitmaakte van alle bedrijvigheid, terwijl ze eigenlijk alleen maar onderweg was naar Bed Bath & Beyond om een douchegordijn te kopen.

Isabella had besloten naar New York te verhuizen omdat ze geen plannen had en New York een goed idee leek. Haar vriendin Mary verhuisde erheen om rechten te gaan studeren. Toen Mary dit aankondigde stond Isabella perplex. ‘Ben je toegelaten op Columbia?’ vroeg ze. ‘Hoe dan?’

‘Nou, bedankt,’ zei Mary. Maar Isabella wist dat ze er niet echt mee zat. Ze dacht niet dat Mary dom was, ze kon zich alleen niet voorstellen dat Mary de tijd had gevonden om een levensplan te

maken, te studeren voor de toelatingsexamens en zich aan te melden bij universiteiten. Zelf had ze slechts ternauwernood het fotoproject voor haar eindexamen afgekregen.

‘Zo bedoelde ik het niet,’ zei Isabella. Ze dacht even na en zei toen: ‘Misschien verhuis ik ook wel naar New York.’ Isabella had dit niet eerder overwogen, maar zodra ze het had gezegd, wist ze dat het een goed idee was. Nu had ze een huisgenoot en een stad en dat was niet niks.

Isabella vertelde haar ouders dat ze naar New York ging. Ze verwachtte dat ze meer vragen zouden stellen, dat ze details zouden willen weten over wat ze van plan was daar te gaan doen. Maar Isabella was de jongste van zes kinderen en haar ouders waren niet sentimenteel over hun uitvliegen. Telkens als er een het huis uit ging, kwam een ander kind weer terug, en zo langzamerhand dachten ze dat ze nooit meer alleen zouden zijn. ‘New York klinkt geweldig,’ zeiden ze. ‘We zullen je met de huur helpen totdat je werk hebt gevonden.’

Isabella was bijna beledigd maar ze begreep het wel. Haar ouders wilden dat ze uit huis ging en op eigen benen ging staan, zodat ze niet net zo zou eindigen als haar broer Brett, die na zijn afstuderen weer twee jaar thuis was komen wonen en het grootste deel van de tijd in zijn pyjama videospelletjes had zitten spelen. Die jaren hadden haar ouders veel tegen elkaar gefluisterd, waarbij haar vader dingen zei als: ‘Na vijf jaar afgestudeerd en dan komt dat jong hier rondhangen en uit zijn neus peuteren? Niet zolang ik hier de dienst uitmaak.’

Het appartement dat Isabella en Mary vonden was nauwelijks groter dan Isabella’s slaapkamer thuis, maar de makelaar zei dat ze niets beters zouden vinden. ‘In deze buurt,’ zei ze, ‘met een portier, is dit de omvang die je kunt verwachten.’ Ze klonk verveeld, alsof ze hetzelfde praatje had afgedraaid voor duizenden meisjes zoals zij, die schrokken van het bedrag dat ze zouden moeten neertellen voor hun eigen karige plekje in de stad. Het

kon de makelaar niet schelen of ze het wel of niet namen, ze wist dat er een lange lijst was met meisjes zoals zij, nieuw in de stad en wanhopig op zoek naar een woning. Als zij het niet zouden nemen, nam een van de anderen het wel.

Isabella en Mary tekenden de huurovereenkomst en trokken in het appartement, dat grauwe muren had die voor wit moesten doorgaan en een plafond met een scheur die van de voordeur tot aan de achterraamen liep. Als Isabella in de badkamer stond kon ze horen hoe de bovenburen hun tanden poetsten en de dag doornamen. Ze kwamen uit het Zuiden en hun accent gaf alles iets extra vermakelijks. Isabella betrapte zichzelf er vaak op dat ze op de badrand – met haar tandenborstel in de hand, vergeten wat ze kwam doen – zat te luisteren hoe een van de meisjes vertelde over haar afspraakje. Soms rookten de burens een sigaret in hun badkamer, dan daalde de rook af door de luchtkoker, sijpelde Isabella's badkamer binnen en maakte die nevelig.

Ze hingen spiegels aan de wanden zodat het appartement ruimer zou ogen en ze hingen hardgele gordijnen op om de aandacht af te leiden van de grauwheid. Ze plaatsten een provisorisch wandje om voor Mary een slaapkamer te maken, een smalle rechthoek met daarin haar bed en haar bureau en niet veel anders. De wand was dun en Isabella kon het horen als Mary niesde of een bladzij omsloeg. Mary zat altijd maar opgesloten in haar kamer te werken, Isabella werd er dol van.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg ze dan door het wandje heen.

‘Aan het studeren,’ antwoordde Mary altijd.

‘Alweer?’ vroeg Isabella. Mary zuchtte.

‘Ja. Alweer.’

Na de eerste maand ging Mary steeds vaker naar de bibliotheek. ‘Ik ben te snel afgeleid,’ zei ze tegen Isabella. Het was stiller in het appartement nu Mary zo vaak weg was, maar Isabella

voelde zich nooit echt eenzaam. En als dat wel zo was, ging ze naar de badkamer en luisterde naar de gesprekken van haar buren, inhaleerde hun rook en lachte mee wanneer ze dingen zeiden als ‘Je wist dat hij zo lui was als een varken’ en ‘Dat meen je niet’.

Isabella vond een baan als assistent van twee topmanagers bij een mailbureau. Ze wist niet precies wat ze deden maar ze wist wel dat ze haar hun ‘managementassistent’ noemden en dat haar voornaamste taak eruit bestond iedere ochtend een maismuffin met frambozenjam voor Bill en een chocolademuffin voor Sharon te halen. Bill vroeg om zijn muffin en Sharon niet. Dat hoorde bij het spel. Iedere ochtend als Isabella de muffin op Sharons bureau zette zei ze ‘O, ik zou het niet moeten doen!’ maar at hem dan toch op. ‘Ik haalde Bills muffin en dacht dat jij er misschien ook wel een wilde,’ was dan Isabella’s antwoord. Zolang ze dat deed, leek iedereen blij.

Isabella’s dagen en weken kregen een routine, maar ze had altijd het gevoel dat ze eigenlijk iets anders zou moeten doen, dat er iets beters op haar wachtte. Soms gingen Mary en zij op zaterdagmiddag naar het park aan de overkant van de straat en aten hotdogs in de zon. Mary nam altijd haar studieboeken mee, maakte aantekeningen en las. Isabella kwam niet verder dan mensen kijken.

‘Dit is de eerste herfst dat ik niet op school zit,’ zei Isabella een keer.

‘Mmm-hmmm,’ zei Mary. Ze sloeg een bladzij om en haalde de dop van haar marker.

‘Misschien voel ik me daarom wel zo raar de hele tijd,’ zei Isabella.

‘Misschien wel,’ zei Mary. Ze smeerde de hele bladzij vol gele strepen en Isabella was jaloers op haar. Ze wilde geen rechten studeren, maar Mary had wilskracht en huiswerk en daarom be-

nijdde Isabella haar. Het enige wat Isabella had was twee bazen die muffins wilden. Eentje met jam.

Hun vriendinnen Kristi en Abby woonden in hetzelfde gebouw. Kristi was degene die het hun had aangeraden. ‘Je moet een pand met een portier hebben,’ had ze tegen Isabella gezegd, alsof het iets was wat iedereen wist. ‘Anders is het niet veilig.’ Soms ging Isabella met ze uit, maar ze vond ze doodvermoeiend. Kristi en Abby wilden zich altijd opdirken en ergens sushi gaan eten of naar een feest waar je naam op een lijst moest staan om binnen te komen. Ze hadden allebei een baan in de pr en spraken over niets anders dan evenementen en r.s.v.p.’s, wat Kristi om de een of andere reden uitsprak als ‘risvips’. ‘Ik kan je op de lijst krijgen,’ zei Kristi vaak tegen Isabella. Maar Isabella wilde geen lijst. Ze wilde gewoon iets gaan drinken.

Soms, als ze geluk had, kon Isabella Mary overhalen om uit te gaan. Ze gingen meestal naar Gamekeepers, de bar in de straat. ‘Toe nou,’ zei Isabella dan. ‘Het is zo dichtbij! We kunnen er binnen twee minuten zijn, even wat drinken en over een uur weer thuis zijn.’ Ze hoopte natuurlijk altijd dat Mary langer zou blijven als ze er eenmaal waren, maar haar het huis uit krijgen was de eerste stap.

Gamekeepers was een helverlichte bar met neonreclames aan de muur en een zwart-witgeblokte tegelvloer. In de achterste ruimte was een wand met planken die volgestouwd stonden met alle bordspelen die ooit waren gemaakt. De eerste avond dat Isabella en Mary er waren, stonden ze voor de wand en staarden naar alle spelletjes. De bar had alle grote hits in huis – scrabble, triviant, monopoly – en ook oudere spelletjes, zoals Dr. Bibber, Boggle, Levensweg en mens-erger-je-niet.

‘Wow,’ zei Mary, starend naar de planken. ‘Niet normaal’ Overall om hen heen zaten mensen aan lange houten tafels spelletjes te spelen, ze wierpen dobbelstenen en gooiden kaarten op.

‘O, mijn god,’ zei Isabella. Ze trok een doos van de plank. ‘Kijk, ze hebben Biggen. Niet te geloven.’

‘Wat is dat?’ vroeg Mary. Ze keek naar de doos.

‘Het is een spel uit de jaren zeventig, volgens mij. Je moet biggendobbelstenen gooien en de houding van de biggetjes bepaalt het aantal punten.’

‘Raar,’ zei Mary.

‘De jaren zeventig waren ook raar,’ zei Isabella. ‘Kom, dan doen we een potje.’

Ze gooiden de biggetjes maar Isabella merkte dat Mary er niet echt bij was. Twee jongens kwamen aanlopen om mee te doen, wat in eerste instantie leuk leek, maar al snel begonnen ze te knorren en te krijsen zodra de biggetjes in een houding rolden die er schunnig uitzag. ‘Ik heb Fokken!’ gilte Isabella, waarna ze alleen maar nog harder knorden. Een van hen was zo dronken dat hij heen en weer zwalkte en steeds tegen de tafel botste, zodat hun glazen omvielen en de biggetjes omkieperden.

‘Volgens mij moeten we gaan,’ zei Mary. Ze staaarde naar de knorders. ‘Ik moet toch vroeg op om te studeren.’

‘Goed,’ zei Isabella. Ze gaf de biggetjes aan de jongens zodat zij verder konden dobbelen.

‘Gaan jullie?’ vroeg de jongen die dronken was. Hij deed zijn ogen dicht en Isabella vroeg zich af of hij in slaap gevallen was, maar toen deed hij ze weer open en herhaalde zijn vraag. ‘Gaan jullie?’

‘Ja,’ zei Isabella. Mary stond bij de deur op haar te wachten. ‘Ik heb een hoop te doen morgen,’ zei ze. ‘Gewoon een heel drukke dag.’

Isabella ontmoette een jongen die Ben heette, met wie ze een avond uitging. Ze wilde iets om haar lege weekenden te vullen als Mary aan het studeren was en Kristi en Abby dingen deden

die haar niet boeiden, zoals naar de sportschool gaan of winkelen in SoHo. Isabella ging een keer met hen mee naar de sportschool en Kristi droeg oorbellen en een ketting op de loopband. Isabella ergerde zich daar zo aan dat ze zich er niet meer toe kon zetten nog een keer te gaan.

‘Ik heb nog nooit een afspraakje gehad,’ zei Isabella tegen Mary toen ze zich die avond voorbereidde.

‘Je hebt heel vaak afspraakjes gehad,’ zei Mary.

‘Nee,’ zei Isabella. ‘Ik ben uit eten geweest met jongens die mijn vriendje waren, dat is iets anders dan een afspraakje. Dat is alleen maar parallel eten.’

Mary keek op van haar boeken en hield haar hoofd schuin. ‘Parallel eten,’ zei ze. ‘Hm. Soms denk ik dat je advocaat had moeten worden.’

Isabella en Ben brachten steeds meer tijd met elkaar door maar hij wilde nooit echt iets doen. Hij vond het prima om op de bank te hangen in hun appartement. ‘Misschien kunnen we ergens heen gaan?’ opperde Isabella dan. ‘Naar een museum of de dierentuin of zo?’ Ben lachte dan slechts en klopte zachtjes met zijn hand op haar knie.

Ze ging met Ben naar kroegen waar mensen bierspelletjes speelden en Neil Diamond uit de jukebox klonk. Ze dansten op vloeren met zaagsel en dronken shots met gelikte namen als Baby Guinness en Buttery Nipple. Doordeeweeks sleepten ze zichzelf uit bed, haalden bagels op de hoek van de straat en vertrokken met verschillende metro’s naar hun werk. In het weekend bleven ze het grootste deel van de dag in bed en stonden laat in de middag op om iets te brunchen te halen.

Meestal waren ze in Isabella’s appartement, omdat dat van Ben naar noodles en zweetvoeten rook en er een bordje boven de deur hing met PAS OP ZAKKENROLLERS EN VROUWEN VAN LICHTE ZEDEN. Hij had twee huisgenoten, bomen van jongens, die altijd in boxershorts op de bank grote kommen ont-

bijtgranen wegwerkten en sport keken op ESPN. Ze leken geen probleem te hebben met Isabella's aanwezigheid maar ze zagen haar ook niet echt staan. Wanneer ze een gesprek met hen probeerde aan te knopen eindigde dat meestal in een grom, dus ze was blij dat Ben liever in haar appartement was.

Ben sliep gemakkelijk in haar bed, zijn mond open, het dekbed weggetrapt. Soms werd Isabella met hoofdpijn wakker en verfoeide hem omdat hij wel kon slapen. Soms sloop ze Mary's slaapkamer binnen en kroop bij haar in bed. 'Hij snurkt,' fluisterde ze dan. Waarop Mary gromde en zich omdraaide.

Maar hoe meer Ben bij hen over de vloer was, hoe meer tijd Mary in de bibliotheek doorbracht. Hun appartement, dat al krap was voor twee, kon nauwelijks drie mensen herbergen. Isabella kreeg het gevoel dat Mary zich steeds meer aan haar ergerde. Zo wees ze haar erop dat de vuilnisbak vol was, zei ze dingen als 'Dan zal ik wel weer wc-papier kopen' en sloeg ze haar deur extra hard dicht als ze thuiskwam. Een keer liet Ben midden in de nacht de wc-bril omhoogstaan en viel Mary erin toen ze wilde gaan zitten. Isabella probeerde het goed te maken, ze poetste de badkamer en kocht snoep. Ze merkte dat Mary haar inspanningen waardeerde maar het appartement bleef te vol, zodat Mary af en toe hard zuchtte of tegen haar uitviel over de afwas, afhankelijk van de dag.

Isabella kwam er tot haar verbazing achter dat ze met een permanente kater haar werk kon doen. Ze wist niet of dit een geweldige ontdekking was of een teken dat ze de benen moest nemen. Hoe dan ook, haar beoordelingen waren uitmuntend.

'Blijf een jaar bij me en je zult het nog ver schoppen,' zei Bill altijd. Hij had een dikke buik en at elke dag als lunch een Griekse salade, zodat hij altijd naar uien rook. Isabella wist dat de Griekse salade volgens hem supergezond was, wat maakte dat ze met hem te doen had. Maar ze had ook wel graag gehad dat hij anders rook.